



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et  
Mi-||racvlis Clari, Opera**

**Seuse, Heinrich**

**Coloniae, 1615**

De absolutione Domini Iesu à cruce. Capvt XIX.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38029**

corda omnium sibi copulare & vnire queat, & itaque mi Domine deinceps periucunda & certissima me à toto hoc Mundo abstractum, ad te pertrahere in crucem tuam, eiusque propinquissimam similitudinem in me exprime & absolue, quò anima mea quandoque te fruatur in præcipua claritate tua.

*De absolute Domini Iesu à cruce.*

CAPVT XIX.

**M**IN. Tu quoque Mater pijsissima, Domina reuerenda, seruo tuo explices verbum, vt ingens & acerrimus animi cruciatus ex filij passione susceptus, finem acciperit. VIRGO MARIA RESPONDET. Faciam quod petis: sed verba mea non sine lamentis & commiseratione auscultare te decebit. Posteaquam filius ille meus vnicus & charissimus spiritum reddiderat, & coram me pendebat emortuus, mihi que vires omnes cordis & sensuum defecissent, quia aliud non potui, oculos in eum sæpe coniciebam modò sanè miserabili. At vbi aduenisse sensi, qui eum de cruce deponerent, videbar mihi velut à morte excitari. Tum verò quanta Materni animi pietate & affectu eius emortua brachia exceperim, quantaque fidelitate eadem sanguinolentis appresserim genis meis: quanto etiam amore & desiderio ipsum de cruce mihi redditum materno pectore meo brachijs meis circumplexum adstrinxerim, recentesque & cruentas plagas extincti vultus eius deosculata fuerim: quæ

Qui se mortuo iam iam Iesu Maria habuerit.



que in quãtam denique commutata fuerit miseriam ac deformitatẽ illa inæstimabilis pulchritudo, in quam angeli omnes summo cum gaudio desiderant prospicere, non possent sanè corda omnia compræhendere. Equidem illum dulcissimum filium meum receptum in sinum meum, diligenter contemplantur: & ecce erat mortuus: iterum atque iterum in illum intendebam, & neque vox, neque sensus illic erat. Ibi rursus extabuit ac defecit cor meum: & reuerà poterat præ mortiferis illis, quibus tum conficiebatur vulneribus, vel in mille crepuisse partes. Dabat autem crebros ac innumeros gemitus. Oculi plures fundebant miserabiles ac incompræhensibiles lachrymas. Erat tunc species vultus mei longè tristissima. Si loqui voluiffem, ubi iam in primoribus labris verba versabantur, vocem dolor repressit, nec me sinebat perfectè proloqui. Vtebar tamen id genus verborum: Eheu, Eheu, quis vnquam tam crudeliter tractatus est, vt hic innocens & amantissimus filius meus? Eheu fili mi, solamen meum, vnicum gaudium meum, vt me dereliquisti? vt mihi totus es versus in amaritudinem? Vbi nunc est gaudium, quod tua mihi attulit Natiuitas? Vbi mira animi voluptas, quam ex tua cepi dulcissima infantia? Vbi honor, vbi dignitas, quæ mihi ex tua præsentia accessit? Vbi denique omnia illa, quæ meum vnquam potuerint exhilarare animum? O dolor, ô acerbitas, ô angustia: cuncta illa iam in immensos abière cruciatus, & dolores mortiferos. Eheu Fili mi, Eheu mi Fili, quam misera ego in præsentiarum omni gaudio destituta sum? quàm

1. Petr. x.

Planctus Mariæ descriptio



nihil mihi vspiam consolationis reliquum est? Hæc atque eius generis alia multa dolorum plena, super defuncto filio meo tristis dicebam.

MI N. Liceat mihi, obsecro Mater interrata & venerabilis, cum bona venia tua paulisper adhuc cum dulcissimo filio tuo, Domino meo, ipsa æterna Sapientia tam miserè affectu recreare ac oblectare animum meum, antequam sepulturæ tradenda auferatur à nobis. Equivocè sanctissima Mater, quamuis non ambigam me æstimabiles te tulisse cordis dolores, merito quæ cunctos illis medullitùs permoueri debere, tamen mihi persuadeo non potuisse te sine aliqua animi voluptate, licet extinctum, filii tui corpus amplecti. Obsecro igitur Mater purissima, ut filium tuum ita miserè vita defunctum in animæ meæ sinum reponas, ut mihi pro modulo meo fiat spiritualiter ac sub meditatione quadam, quod tibi tum corporaliter euenit. Ecce Domine Iesu, oculos ad te inuaduo cum gaudio iucundissimo, & feruentissimo ac intimo amore, quo quis vnquam tibi charissimum est amicum intuitus. En Domine Iesu totam se cor meum aperit, ut te in se recipiat: quemadmodum vernantes rosæ ergo micantes Solis radios sese explicant. Anima mea suavissime Iesu, infiniti affectus seu desiderij sui vlnas erga te latissimè expandit ac deducit. Ecce mi Domine ex ardentissimo desiderio cum laude & gratiarum actione te hoc circumplector, atque in ipsa cordis & animæ meæ viscera te imprimo & adstringo, simul quæ commonefacio te horæ illius, qua nunc

Doloris an  
voluptati sue  
rit Matris,  
Christum ex  
animum tra-  
dere.



victus amore, pro me non dubitasti mortis do-  
 lores perpeti: orans & obsecrans, ne vnquam  
 finas in me perire eandem acerbissimam mor-  
 tem tuam: & ne vlla vnquam neque læta neque  
 tristia, neque vita neque mors, te à me diuellat  
 ac separent. En oculi mei perspiciunt emortuū  
 vultum tuum: anima mea exosculatur cuncta  
 cruenta vulnera tua: omnes sensus mei reficiū-  
 tur ac cibantur hoc fructu suauissimo sub hac  
 vitali crucis arbore, idque iure sanè. Alij qui-  
 dem Domine Iesu consolantur sese vitæ suæ  
 innocentia: alij magnis exercitijs & asæra vi-  
 uendi ratione: alij item atque alij alijs & alijs  
 studijs suis vel meritis nituntur. At ego Domi-  
 ne spem omnem & consolationem potissimum  
 collocatam ac repositam habeo in tua passio-  
 ne, in tua satisfactione & expiatione, & in tuis  
 meritis. Atque ea re perpetim meo in pectore,  
 quæ pro me perpeffus es, fixa retinebo, idq; hi-  
 lariter ac cupidè, tuumq; exemplar verbis &  
 factis, quoad poterò, foris exprimam ac imite-  
 bor. O splendor admirabilis lucis æternæ, quæ  
 prorsus extinctus es mea causa: quæ so flammæ  
 vitiorum omnium & malarum cupiditatum  
 ardorem in me penitus restingue. O speculum  
 sine macula Diuinæ Maiestatis, quàm miserè  
 es contaminatum & conspurcatum: expurga  
 obsecro, sordes & maculas grandes vitiorum  
 meorum. O imago pulcherrima paternæ be-  
 nignitatis, quàm turpiter defœdata ac defor-  
 mata es: reforma ac redintegra deprauatam  
 ac luridam animæ meæ faciem siue speciem.  
 O Agne innocentissime, quàm crudeliter ac  
 inhumaniter diuexatus es: satisfac oro,  
 & expia

Quis potissi-  
 mus studio-  
 rum omni-  
 um scopus.

OIV

45



& expia ream vitijsq; obnoxiam vitam meam  
 O Rex regum & Domine dominorum, quae  
 miserandum in modum animae meae obtu-  
 bus hīc te extinctum iacere conspicio? praesentem  
 mihi, ut sicut nūc anima mea te abiectum  
 dolore & laments amplectitur: ita tu eam  
 tua aeternitate cum gaudio amplexeris.

*De recessu à sepulchro.*

CAPVT XX.

**M**IN Obsecro Domina Mater, benignis-  
 sima virgo Maria, iam nunc finem in-  
 ponas dolori tuo & tristi huic sermone  
 paucisque referas, quo modo discesseris à dila-  
 tissimo filio tuo. VIRGO MARIA RE-  
 PONDET: Id sane videre & audire, miserum  
 erat. Tolerabilia tamen erant omnia, quan-  
 diu licebat filij praesentia perfrui. At ubi illum  
 mortuum à praemortuo pectore meo atque ex  
 vlnis meis appressum vultui meo abstraxerunt  
 ac supultra tradiderunt, credi vix possit, quam  
 lamentabiles tum gemitus dederim, & quam  
 miserè me habuerim, quid item calamitatis &  
 angustiae persenserim, atque alij etiam in me  
 perspexerint, cum ab illo esset discedendum. E-  
 nim uerò separatio illa, qua ab vnigenito meo  
 iam sepulto diuellebar, non aliter quam morti  
 ipsa meum cruciabat animum. Ibam inter eos-  
 rum manus, qui me deducebant, modo mise-  
 rabili: quippe quae omni eram consolatione  
 priuata. Animus meus miro dilecti filij crucia-  
 batur desiderio: tota spes mea in illo vno col-  
 locata

Christi & Ma-  
 riae separatio  
 qualis.